

78.

Жална Кана.

Мори Кано, жална Кано!
Богъ да бѣе вѣрли Турци!
Що фарлиха зла ифтира,
Зла ифтира турска беда,
Оти Турчинъ си любила,
Младо Турче Яничарче.
Те фарлиха въ теменъ зѣнданъ,
Те удриха судна мѣка,
Съ тежокъ тумрукъ на подзе-то,
Дребенъ синджиръ на гърло-то,
Белези на рѣце-то;
Судна мѣка ми те мѣчатъ,
Сакатъ да ми те потурчатъ.
Богъ да бѣе твоя тета,
Що си дойде на майка ти
Да ѝ веле и говоре:
„Варай сестро, мила сестро!
Що си стоишъ, що си гледашъ?
Стан' д' одиме на зѣндана,
Да видиме жална Кана,
Даль ъе жива, даль си умре.“
Твоя майка ъе послуша,
Та дойде'а на зѣндана;
Отъ далеку ми си викатъ:
„Мори Кано, мила щерко,
Даль си жива, иль си умре!“
Жална Кана съ провикна
Съ провикна отъ зѣндана:
„Жива сумъ си, на мѣка сумъ;
Съ тежокъ тумрукъ на подзе-то,
Съ дребенъ синджиръ на гърло-то,
Съ белези на рѣце-то,
Сакатъ мене да потурчатъ.“
Богъ да бѣе твоя майка!
Тогай веле и говоре:
„Дай си вѣра, мила щерко,
Ке загинишъ уще млада,